

Man har i Dag Lejlighed til i Betænkningen at læse denne Henvendelse, men før i Dag kendte vistnok adskillige af Udvalgets Medlemmer ikke noget nærmere til Indholdet deraf.

Jeg maa, som sagt, beklage, at jeg ikke har kunnet faa Lejlighed til gennem yderligere Oplysninger at begrunde det rimelige i at gaa den Vej, som de under Nr. 1, 2, 3 og 4 foreslaaede Ændringer peger paa, og som den danske Købstadforening enstemmigt har ønsket, man skulde gaa.

Hvad Ændringsforslaget under Nr. 5 angaar, skal jeg henpege paa, at der i § 13 er indsat den Bestemmelse, at hvad Synet kræver, skal bevilges; det har hverken Kirkens Bestyrelse eller Kommunalbestyrelsen nogen Indflydelse paa. Allerede ved første Behandling udtalte jeg en Beklagelse over, at Lovforslaget om Kirkers Syn ikke fulgtes med Lovforslaget om Kirkers Bestyrelse, i Særdeleshed da der, den Gang vi havde Lovforslaget om Kirkers Syn for, var megen Stemning for at indskrænke Synets Myndighed, saaledes at det ikke blev kommanderende, men kun kontrollerende. Det er noget i denne Retning, jeg ogsaa har ønsket at faa ind her, idet jeg vilde have indført en Bestemmelse om, at det ikke skal være nok, at Synet kræver det og det, men at ogsaa Kirkens Bestyrelse skal godkende Kravet. Efter den Stilling, man her i Tinget tog til Lovforslaget om Kirkers Syn, havde jeg haft nogen Tro til, at en saadan Ændring maaske kunde have vundet nogen Tilslutning i dette høje Ting. Det har imidlertid under Forhandlingerne vist sig, at jeg ikke har kunnet faa nogen Tilslutning dertil, jeg staar som ene Forslagsstiller til dette Ændringsforslag. Jeg ønsker derfor ikke at lade det komme til Afstemning paa dette Tidspunkt og tager det tilbage. I øvrigt anbefaler jeg de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Formanden: Ændringsforslag Nr. 5 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Ordføreren (Goos): Da Ændringsforslaget under Nr. 5 er taget tilbage, har jeg ingen Anledning til at udtale mig nærmere om det. Kun skal jeg minde om den Indvending, som blev gjort gældende fra Flertallet i Udvalget, at dette Ændringsforslag vilde gribe ind i en anden Lov, om hvis Revision der ikke er Tale i denne Rigsdags-samling; det vilde gribe ind i Loven af

19. Februar 1861 om Kirkers Syn paa en Maade, som ikke er til at overse. Bliver Synsloven revideret i den Retning, som den ærede Forslagsstiller her havde tænkt sig, saa vil det selvfølgelig virke tilbage paa den Lov, vi her behandler. Men i øvrigt skal jeg altsaa ikke udtale mig nærmere om dette Ændringsforslag.

Det ærede Medlem (Lewinsky) beklagede dernæst, at Udvalgets Flertal ikke var gaaet ind paa hans Forslag om at indhente forskellige Oplysninger vedrørende den større eller mindre Deltagelse i Valgene til Menighedsraadene, idet det ærede Medlem forventede, at det af disse Oplysninger vilde fremgaa, at Menighedsraadene overhovedet ikke havde nogen Rod i Befolkningen. Udvalgsflertallets Grund til ikke at gaa ind paa dette Forslag var, at saa længe Loven af 1912 bestaar, kan den ikke anfægtes af saadanne Oplysninger: Hvor ringe Deltagelsen end maatte have været, saa bestaar Loven for Tiden. Saadanne Oplysninger vilde kun være af Betydning, naar der blev Tale om en Revision af Loven af 1912 i den Retning enten helt at afskaffe Menighedsraadene eller meget begrænse deres Myndighed o. s. v. Da vilde der naturligvis kunne blive Lejlighed til at fremskaffe saadanne Oplysninger. Jeg betvivler i øvrigt, at der nogen Sinde vil fremkomme et Forslag til Revision i den Retning af Loven af 1912, thi hvad man end kan sige om en ringe Deltagelse ved Menighedsraadsvalgene, er det dog stadig saaledes, at de kirkeligsindede gennem de Organer, som de har haft, har udtalt sig for Menighedsraadenes Bevarelse, og Lovgivningsmagten har givet dette sin Tilslutning, da de genoprettedes ved Loven af 1912. Det er altsaa af Respekt for denne Lovgivning af 1912, at man uden Hensyn til personlige Anskuelser har fastholdt, at disse Oplysninger var der ingen Grund til ved denne Lejlighed at fremskaffe.

Saa beklagede det ærede Medlem sig endelig over, at der er arbejdet med saa stor Hast i dette Udvalg, at han ikke fik Lejlighed til at udtale sig saa udførligt i Betænkningen, som han ellers havde ønsket. Det er naturligvis i Almindelighed saaledes, at en Formand for et Udvalg giver enhver rimelig Frist, men Forholdet var jo her det, at Formanden maatte gaa ud fra — og havde Ret til at gaa ud fra —, at Udvalgets Flertal var af den Mening, at det nu var ønskeligt og nødvendigt eller meget hensigtsmæssigt at bringe denne Sag til Afslutning. Ikke fordi man frygtede for, at en senere Lovgivningsmagt kunde være af en